

UIT HET KINDERLEVEN

1. — De Appeldief.

Jan zag in den boomgaard van boer Neel appels hangen, dikke, roode appels. En 't was alsof ze riepen : « Pluk ons, want wij zijn rijp en, o, zoo lekker om te eten ! »

Maar de appels waren van boer Neel en niemand anders mocht ze plukken dan de baas zelf of de knecht, aan wien de meester het gebod.

Maar Jan zag begeerig naar de boomen.

— « De boer is hier niet, » zei hij bij zich zelven, « niemand zal het zien, als ik in den boom klim en ze pluk. »

En, foei, Jan kroop door een gat in de haag en weldra zat hij hoog en droog in de takken.

Hij plukte appels, twee, vier, zes, tien... en stak ze rap in de zakken. Wacht, nog een paar, die groote daar !

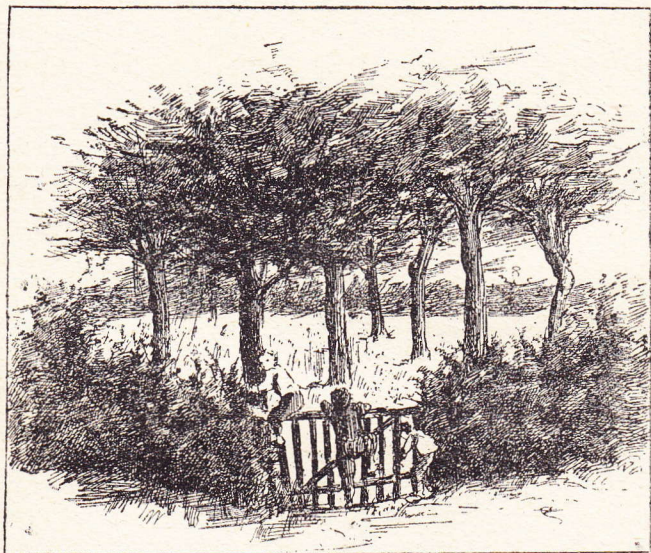
Maar eensklaps klonk eene stem :

— « Ho, gij stoute dief, il zal u eens wat komen helpen !

't Was de boer, die van uit zijn huis, den kleinen roover gezien had en nu haastig kwam toegelopen.

Jan sprong vlug naar beneden en wilde door het gat in de haag weg vluchten.

Maar, o wee! de zakken zaten volgepropt met

appels en nu was de jongen zoo dik geworden, dat hij niet meer door de opening kon. Hij bleef er in steken en boer Neel had hem dra te pakken.

— « Ha, Jan, gij komt mijne vruchten stelen? Dat zal u slecht bevallen. Werp eens rap al de appels op het gras! »

De knaap gehoorzaamde met beschaamde kaken.

— « En nu zal ik u eens naar uwen vader brengen, of wilt ge liever, dat ik de politie roep? »

— « Neen, neen, als 't u belieft niet! » riep Jan weenend.

— « Maar naar uw huis ga ik mee, » hernam de boer. « Ik heb u al meer dan eens rond mijn hof zien sluipen. »

— « Ik zal 't nooit meer doen! » beloofde de dief. « Acht, lieve Neel, laat mij gaan! »

— « Neen, manneke, 't is te laat geklaagd, als 't vogeltje gevangen is. »

En, of Jan wilde of niet, hij moest mee.

't Zou kermis zijn, als vader 't hoorde.

Weldra kwam de boer met zijn gevangene in 't huis van Jan.

— « 'k Heb hem in mijnen appelboom betrapt, » zei hij tot den vader. « Wil hem eens goed straffen, opdat hij 't niet meer doet. »

— « Ik zal er voor zorgen, baas Neel. »

De boer vertrok.

— « Zoo, mijn jongen, » zei vader, « gij zijt een dief, gij wilt later in de gevangenis zitten en uwen ouders veel verdriet doen! Maar 'k zal u zulke streken afleeren! »

En de appelroover ontving een goed pak slagen op zijne broek.

— « En nu naar boven; den geheelen dag op

water en brood ! Ik zal zorgen, dat die appels erg zuur smaken ! »

Daar zat Jan op den zolder.

Buiten scheen het zonneke zoo vroolijk en zongen

de vogels hun schoonste liedje. Daar speelden de jongens met reep of vlieger.

Maar de dief zat hier te brommen, onder de pannen, bij oude kisten en voddren.

En 's avonds bracht moeder water en droog brood.

— « Jan, jongen, ge hebt mij veel verdriet gedaan. Denk toch eens, wat ik lijden zou, als men achter u « dief » moest roepen, als de politie u in de gevangenis stak.

» Zoudt gij willen, dat de een of ander booze man bij ons kwam stelen?

» Foei, Jan, ik ben bedroefd over u. »

Moeder stond daar met tranen in de oogen.

Dat kon Jan niet verdragen.

Hij sprong naar haar toe, kuste ze en riep, weenend :

— « Vergeef mij, moeder, ik zal het nooit meer doen. Ik wil altijd braaf zijn ! »

— « Ga en zeg het ook aan vader. »

De knaap ging naar beneden en zei :

— « Vader, vergiffenis, ik zal niet meer stelen, maar een gehoorzame jongen worden. »

— Vader gaf hem eene hand.

— « Ik hoop, Jan, dat het waar zal zijn. Moeder en ik zouden dan zoo gelukkig wezen. »

De jongen hield woord. Hij nam nooit meer iets weg en werd later een eerlijk man.

INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoos	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

